

Onbewoond is heel de aarde.
Of nee, toch niet helemaal.
Er is één volk, dat van Noach.
En er is nog maar één taal.

Zij vertrokken uit het oosten.
Niemand weet goed waarvandaan,
maar ze komen op een dag
in een rivierenlandschap aan.

In de vlakte van de Eufraat
en de Tigris houdt men halt,
omdat dit rivierenland
hen buitengewoon goed bevalt.

‘Hier is klei om steen te bakken,’
zegt een man, ‘in overvloed.
En als metselspecie, denk ik,
doet de leem het best wel goed.’

Na wat experimenteren,
blijkt dat heel goed ingeschat.
Langzaamaan ontstaan de plannen
tot het bouwen van een stad.

‘Ja! Een stad om in te wonen,
met z’n allen bij elkaar!’
juicht het hele volk geestdriftig.
‘Iedereen wordt metselaar!’

Wat ze willen is een stad
die meer nog op een vesting lijkt,
één waarvan de megatoren
straks tot in de hemel reikt.

Een week later ligt de klei
te bakken in de hete zon.
’t Zijn wel een miljoen plakkaatjes.
Klei wordt steen, hard als beton.

Hier een ladder of stellage,
daar een takel of katrol.
Bakken vol sjouwt men omhoog.
Het werk is zwaar; ze houden vol.

Ramen, deuren, poorten, trappen,
af en toe een steunpilaar:
indrukwekkend wordt het bouwwerk
en het is nog lang niet klaar.

Maar dan daalt God uit de hemel.
Hij bekijkt het bouwterrein,
waar de ijverige mensen
met hun klussen bezig zijn.

God ziet de enorme toren
en denkt: zó, dat is niet mis.
Deze mensen denken zeker
dat *the sky the limit* is.

Als ik dit soort megabouwsels
zomaar slik als zoete koek,
en niet snel een bouwstop afdwing,
is beslist het einde zoek.

Dan denkt hij: al deze mensen
spreken hier dezelfde taal.
Dat is voor de samenwerking
op de bouwplaats cruciaal.

Dus ik stuur een spraakverwarring.
Zoveel talen zijn er dan
dat spontaan de ene mens
de and’re niet begrijpen kan.

‘Duwen,’ zegt er iemand. ‘Trekken!’
roept een ander in ’t Japans.
‘Low,’ klinkt er, ‘laag’ in het Engels.
‘Haut’ is hoog, maar dan in ’t Frans.

Wat een chaos, wat een zootje.
Helemaal geen overleg.
Ook geen samenwerking. Nee,
men loopt elkaar juist in de weg.

En zo komt het dat het bouwen
noodgedwongen wordt gestaakt.
Op die plek heeft niemand ooit nog
steen of specie aangeraakt.

’t Volk dat eerst zo eensgezind was,
hangt als los zand aan elkaar.
Steeds meer mensen gaan verhuizen.
‘Bye, bye’, ‘ciao’ en ‘au revoir’.

Richting noord, zuid, oost of west,
ja, alle kanten gaan ze op.
En de stad wordt snel een bouwval,
raakt steeds verder in het slop.

Ook de toren wordt ruïne,
maar die wordt nog wel beroemd.
Als de toren van...? Juist, Babel!
Want zo werd de stad genoemd.

Fragment uit Maria van Donkelaar & Sylvia Weve, Toen Jonas in de walvis zat: verhalen uit het Oude Testament, Gottmer 2021.
Dit fragment mag enkel gebruikt worden voor educatieve doeleinden en niet verder worden verspreid.